

Zie
me
nu

Latifa

“Ik draaide de deur op slot en ben met mijn baby en de grotere kinderen naar de vrouwenopvang gevlucht”

Latifa zit op de bijna gloednieuwe bank die ze samen met haar vriend kocht. Ze wonen sinds kort samen. Ze straalt als ze over hem vertelt, hartstikke verliefd is ze. Latifa is wat je noemt een vrolijke dame en toch gaat er achter die brede lach een minder vrolijk verhaal schuil.

Dat verhaal begint in de jaren zeventig toen haar vader als 19-jarige jongeman uit Marokko naar Nederland kwam. Hier ontmoette hij de moeder van Latifa. Ze werden verliefd. Bijzonder, vooral in die tijd: twee totaal verschillende culturen in een liefdesrelatie. De haar moeders familie was er niet helemaal gerust op. En de relatie tussen de twee jonge mensen zelf liep ook niet zo soepel. Haar vader ging gewoon zijn eigen gang, op stap, de kroeg in. Dat vond de moeder van Latifa niet leuk en liet dat ook merken. Als jonge Marokkaanse man was hij dat absoluut niet gewend. Dat een vrouw hem vertelde hoe hij zich moest gedragen. Dát pikte hij niet. Hij werd gewelddadig. In diezelfde periode raakte haar moeder zwanger van hem.

Ze was 19 jaar toen haar dochter **Latifa** werd geboren. Het stel verhuist uit Groningen. Ze proberen zo weg te komen van de invloed van de Nederlandse familieleden. De relatie werd er niet beter op en toen Latifa 3 jaar oud was, gingen haar ouders uit elkaar. De bezoekenregeling met haar vader verliep moeizaam. Hij kwam vaak niet opdagen. Hij liet de kleine Latifa dan met heel veel vragen zitten.

“Ik weet nog goed dat ik als klein meisje iedere keer weer wachtte op het centraal station met mijn moeder. Daar zat ik dan in de stationsrestauratie, hopend dat hij dan uit die ene trein zou stappen. Dat gebeurde telkens niet. Dat went niet, ik was altijd verdrietig als hij niet kwam opdagen”

Al snel ziet Latifa haar vader helemaal niet meer. Haar jonge moeder ging vaak op stap, de stad in. Daar ontmoette ze haar nieuwe vriend, de eigenaar van een café in de Groningse hoerenbuurt. De kleine meid was hier al gauw kind aan huis. De gasten waren dol op het schattige krullenbolletje. Totale vreemden tilden haar op de bar en knuffelden de kleine meid. Latifa zelf vond het lang niet altijd zo prettig daar.

“De vloer stonk naar verschaald bier, ik zal dat nooit vergeten. De geur van alcohol kan ik nog steeds slecht verdragen. Ook stapten mijn moeder en stiefvader onder invloed gewoon in de auto. Het gebeurde regelmatig dat zij al rijdend elkaar over en weer sloegen. Ik klom daar letterlijk tussen en hield ze dan uit elkaar.”

Zie me nu

De relatie tussen haar moeder en haar stiefvader verliep met ups en downs. Latifa voelde zich verantwoordelijk: ze wilde haar moeder helpen als het mis ging. Als er weer heftige ruzies waren geweest, maakte haar stiefvader het goed door cadeautjes aan Latifa te geven. Zo probeerde hij dan haar moeder voor zich te winnen. En dat werkte. Tot er een eerste babyzusje komt: Latifa haar rol als goedmakertje was uitgespeeld.

"Vanaf die tijd werden de ruzies tussen mij en mijn stiefvader ook fysiek. We vochten letterlijk met elkaar. Toen ik 12 jaar was ben ik bij mijn opa en oma gaan wonen. Thuis ging het helemaal niet meer. Het was niet echt ver, ik kon nog steeds bij mijn moeder langs gaan"

Op haar 14^e overleed haar oma en moest ze weer thuis gaan wonen. Haar moeder raakte zwaar overspannen en werd in een kliniek opgenomen. De zorg voor haar twee, zusjes kwam bij de tiener terecht. Latifa en haar stiefvader maakten heel vaak en ook heel heftig ruzie.

Toen haar moeder na hun verblijf in een crisisopvang beloofde te gaan scheiden, leek er een eind te komen aan alle ellende. Maar al snel werd duidelijk, dat dit niet gebeurde.

Het was de laatste druppel voor Latifa, ze ging uit huis en kwam terecht in een gesloten crisisopvang voor tieners. Daar bleef ze niet lang. Haar vlotte babbel en alle trucjes die ze in haar leven had geleerd, zorgden ervoor dat ze iedereen kon laten geloven dat het prima met haar ging. Ze ging weer naar haar moeder. De verplichte gezinstherapie volgde ze nog wel.

"Daar hoorde ik voor het eerst dat ik meer een partner was van mijn moeder dan haar kind. Ze deelde al haar zorgen over financiën, opvoeding, relatie, alles met mij. Volgens de therapeut moest dat stoppen. Dat vond ik bedreigend want dan was ik alle controle kwijt. Dat gebeurde niet, het werkte niet en de situatie bleef zoals het was."

Toen Latifa 21 was, kreeg ze een relatie. Er kwamen snel kinderen. Net als bij haar moeder vroeger zorgden culturele verschillen voor flinke problemen in de relatie. Haar vriend was erg bezitterig. Latifa dacht eerst dat deze negatieve aandacht een vorm van liefde was. Maar het werd erger. Ze werd opgesloten en hij begon haar te mishandelen. Hij bedreigt haar. Hij dreigde met een schaar bijvoorbeeld en knipt haar lange krullen af. Waar ze ook heen vlucht, hij vindt haar en neemt haar mee naar huis. Totdat er iets bij haar knapt.

"Toen mijn zoontje drie maanden was deed ik hem in bad. Mijn ex gaf mij zo'n klap dat mijn baby onder water gleed. Dat was voor mij de druppel. Ik heb gewacht tot hij sliep en heb de enige bos sleutels gepakt. Ik heb snel de deur op slot gedraaid en ben met de baby en mijn andere kinderen gevlucht naar de vrouwenopvang"

Ze houdt telefonisch contact met haar ex. Hij is tenslotte de vader van haar kinderen. Hij weet haar te overtuigen weer naar huis te komen. Alleen vertrouwt hij haar nu helemaal niet meer. Het geweld wordt erger, grimmiger. Nog twee keer vlucht Latifa naar de vrouwenopvang. De derde keer is het voorgoed. Door de trainingen die ze daar volgt, leert ze voor zichzelf opkomen.

Zie me nu

Ze leert daar ook gezonde keuzes maken voor haar en haar kinderen. Na haar tijd in de vrouwenopvang gaat ze met haar kindjes in een eigen huisje wonen en volgt ze een opleiding: maatschappelijk werk.

De relatie met haar ex is definitief over. Maar voor haar kinderen houdt ze contact. Tot zij ongeveer 15 jaar zijn, loopt de bezoekenregeling nog. Daarna laat Latifa het contact los. Haar kinderen zijn oud genoeg om zelf te gaan. Ze hoeft ze niet meer te brengen, ze heeft haar missie volbracht.

"Ik vind niet dat dit het waard was. Alles. Ik had liever gehad dat ze hun vader niet hadden leren kennen. Ik voel me zelf geen slachtoffer. Ook al weet ik dat mijn verhaal behoorlijk heftig is. Het heeft mij gemaakt tot wie ik ben. Als mens, als moeder en als collega."

Tijdens haar werk prikt ze makkelijk door mooie praatjes van cliënten heen. Zo kon ze zelf ook goed praten. Ze kan met respect de grenzen van cliënten wat meer over gaan, ze houden haar niet zo snel voor de gek. Ook fysiek heeft het sporen nagelaten, bijzondere sporen.

"Mijn lijf is getraind in het aanvoelen van gevaar. Dat leer je niet tijdens een cursus. Maar ik kan het wél gebruiken tijdens mijn werk en cliënten zo verder helpen."

Latifa vertelt haar verhaal als vrijwilliger in de klas. Dat doet ze met een reden. Ze wil mensen laten weten dat je ook als omgeving niet moet opgeven.

"Mensen die huiselijk geweld meemaken, zijn veerkrachtiger dan je denkt. Mensen denken vaak; het moet NU stoppen. We moeten NU iets doen. Maar het is een heel proces. Dat heeft vaak een lange adem nodig. Heb geduld en blijf betrokken!"